

Modrá krev aneb příběh jedné velké lásky

V únoru letošního roku jsme vám v našem zpravodaji představili sympatického učitele hudební výchovy Miroslava Maxanta, který v Základní škole genpor. Fr. Peřiny nejen vyučuje děti, ale také vede muzikálový soubor a je autorem několika úspěšných muzikálů. V těchto měsících však v této škole vzniká úplně nový projekt – muzikál s názvem „Modrá krev“. Jsem si jistá, že bude zcela určitě stát za zhlédnutí. O novém příběhu jsem si tentokrát povídala nejen s Miroslavem Maxantem, který je autorem hudby, ale také s jeho kolegyní a režisérkou v jedné osobě, Lucií Fulínovou.

Můžete nám přiblížit nový příběh a proč zrovna název „Modrá krev“?

M. Maxant: Celý muzikál je postaven na reálných příbězích dvou šlechticů. Modrá krev je symbolický význam. Je-li někdo urozený, má modrou krev. A náš nový příběh je vyprávěním o veliké šlechtické lásce...

L. Fulínová: Téma nám přinesla příjemná náhoda. Loni jsme vyjeli s muzikálem Taceo na státní hrad Křivoklát. Zaměstnanci hradu byli tak nadšení, že chtěli, abychom napsali muzikálový příběh přímo pro Křivoklát.

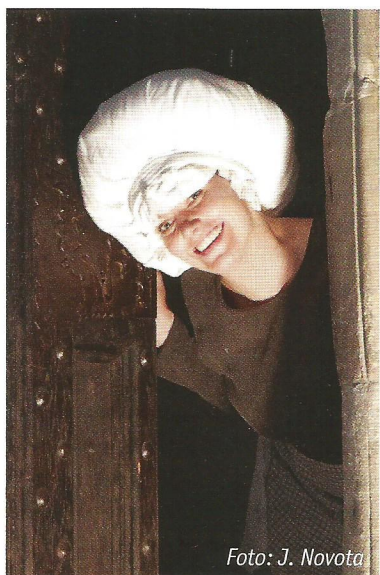

Foto: J. Novota

Lucie Fulínová jako Herda v muzikálu Taceo.

Vyprávěli nám legendu o veliké a dlouho utajované lásce Filipíny Wellserové a Ferdinanda II. Tyrolského a nám se tato myšlenka nesmírně zalíbila. Když má svůj příběh Karlštejn, může ho mít i Křivoklát, ne? Nejdříve to vypadalo velice jednoduše. Jednalo se o dvacet let utajovaného sňatku, kdy si císařský syn vzal neurozenou měšťanskou dívku. Je to vlastně velmi podobné současnosti, když si princ William vzal Kate Middleton. Ovšem toto bylo v 16. století naprosto nepřipustné. Navíc, každý byl jiného vyznání – on zapřísáhlý katolík, ona protestantka. On působil v Praze, ona byla na Křivoklátě.

M. Maxant: Naštěstí tento příběh nakonec dobře dopadne. Po dvaceti letech jej uznal jak císař, tak papež. Milovali se, dokud Filipína nezemřela. Jedná se o nádherný lidský příběh, ale pro muzikál to bylo málo. Chyběla tam zápleтка. Posléze nám z toho začal vznikat příběh o tom, co vlastně Filipína na hradě prožívala. Jaké to asi je se s někým milovat, ale v zásadě žít v odloučení. Porodila několik dětí, všechny porodily přežila (a uvědomme si, že v té době se opravdu umíralo na vše). Byla krásná, vzdělaná, musela se však neustále bát o život. Je až skoro zvláštní, že jí nikdo neotrávil, nestala se žádná nehoda...

L. Fulínová: Samozřejmě ani zde nechybí spousta legrace. Je to už náš třetí společný muzikál, a tak stejně jako v těch předešlých, v prvním dějství se diváci zasmějí a druhé dějství je velmi teskné.

M. Maxant: Jak jsem již zmínil v úvodu, celý muzikál je postaven na reálných příbězích. Filipína porodila dvojčata, která se narodila 7. srpna a 9. srpna bohužel obě zemřela. Je hříčkou osudu, že 7. srpna máme první premiéru a 9. srpna druhou.

Údajně po smrti dvojčat vtrhli na hrad vojáci, rakve odvezli a děti měly skončit v císařské hrobce. Jejich ostatky se tam ovšem nenašly. A tak památkáři doufají, že se snad někde objeví.

Jste autorem již několika muzikálů, jak se vám psala zrovna „Modrá krev“?

M. Maxant: Nemí problém napsat muziku, větší problém je pak realizace. Všichni zkusí o víkendech, po večerech... Nejsme divadlo, které by dolo-

vedne zkoušelo a večer mělo představení. Jsme amatéři, všichni chodíme do práce a děláme to vlastně jako svého koníčka.

Část obsazení jsou konzervatoristé, druhou polovinu tvoří naši žáci (ať již současní nebo minulí) a učitelé. Musím říct, že právě ti „naši“ jsou všem konzervatoristům naprosto rovnoprávnými partnery, bez výjimek. Někdy mají konzervatoristé větší praxi, ale naše „peřinové děti“ jim opravdu zdatně sekundují.

L. Fulínová: Při psaní scénáře jsme tým – jednoho něco napadne a druhý má jiný nápad. Většinou se kompromisu ovšem nedobereme a vznikne úplně jiné řešení :o)

M. Maxant: Jako autorovi se mi strašně líbí ta radost herců v momentě, když dostanou písničku. Někdy pak říkají: „Já toho mám málo – a nemohl bych toho mít víc???“ Někdy se pak stane, že dopisujeme i celé scény, protože zjistíme, že dotyčný by měl jen písničku na začátku a druhou na konci, a celé představení by si vlastně ani neužil. Musím brát v potaz také možnosti zpěváka, mnohdy „šiji“ písničky na míru.

Jak jste dali dohromady obsazení?

L. Fulínová: Při obsazování rolí je nesmírně důležité, aby jednotlivé páry k sobě ladily. Stalo se nám, že jsme měli báječně zpívající holky, ale neměli jsme k nim kluka. Vždy je třeba najít herecké partnery, kteří budou na jevišti uvěřitelní. Obsazení se často mění. A samozřejmě se také stane, že to někdo z herců vzdá, to se pak obsazení mění znovu...

M. Maxant: Ze scénáře vyplynou postavy – jednak hlavní, jednak potřebujeme sbor. Normální divadlo by mělo aspoň čtyřicetičlenný sbor, který by mohl ztvářovat venkovský lid, kuchařky, služky... My takové možnosti nemáme, a tak jsme sestavili sbor čtyřčlenný, který zahrnuje postavy služebné, komorné, kaplana, správce hradu – tedy postav, které se na hradě běžně vyskytovaly. Ty vytvořily sborový kvartet, tedy soprán, alt, tenor, bas – to jsou ty čtyři hlasy, které zpívají sborové harmonie v malém. Tady se výborně uplatnili naši žáci.

To je taková perlička – obsazení bylo převážně z lidí z „Peřiny“ a pak z konzervatoře. A paradoxně nám odpadli lidé z konzervatoře s tím, že je to pro ně příliš těžké... Byl jsem překvapen, protože jsem si myslel, že studenti či absolventi konzervatoře se to naučí sami, bez pomoci. Ukázalo se však, že sem mnohdy musí docházet na korepetice a člověk to do nich musí skutečně „natlouct“, protože ač konzervatoristé, přesto neumí noty...

Kromě žáků jsme obsadili i kantorský sbor, takže učitelé vesele hrají společně se svými žáky. Je fakt, že kdybychom chtěli vyjet na nějaký větší zájezd, tak by paní ředitelka asi velkou radost neměla, protože by jí odjela velká část pedagogického sboru.

Jednou z postav, kterou v muzikálu uvidíme, je i žákyně 9. třídy, Tereza Krásová. Terezo, vy hrajete v muzikálu co?

T. Krásová: Já hraji kuchařku, jsem jednou ze členek kvartetu. Jsem hrozně spokojená, že můžu hrát se svými kamarády, parta lidí je skvělá, zkoušky mě moc baví. Hlavně ta první čtená, ta byla nejlepší – nikdo ještě nevěděl, co bude a každý si z toho dělal legraci.

Modrá krev je váš kolikátý muzikál?

T. Krásová: Už třetí, nejdříve jsem účinkovala v muzikálu „Břetislav a Jitka“, potom přišel „Taceo“ a teď „Modrá krev“.

Foto: J. Novota

Miroslav Maxant jako ďábel v muzikálu *Modrá krev*.

Který z nich se vám líbil nejvíc?

T. Krásová: To se těžko říká, ale asi „Modrá krev“ – je už opravdu hodně „dospělácká“. „Břetislav a Jitka“ byl mnohem víc dětský muzikál, „Modrá krev“, to je už něco úplně jiného. Na druhou stranu v „Taceu“ jsem hrála hloupoučkou dvorní dámou, což mě ohromně bavilo.

Kromě zpěvu v muzikálu i tančíte, nevádí vám to?

T. Krásová: Spíš naopak, tančit jsem chodila již v minulosti, takže teď si hodně užívám to spojení tance, zpěvu i hraní a baví mě to ještě víc. Ale ten zpěv je zkrátka pro mě stále nejtěžší.

Končíte devátou třídu, co budete dále studovat? Neuvažovala jste o konzervatoři?

T. Krásová: Jdu studovat diplomatické služby. Hodně jsem uvažovala o konzervatoři, moc by se mi to líbilo, ale pak jsem si řekla – neumím hrát na žádný hudební nástroj, neznám noty, mám jen základy herectví a umím zpívat – a s tím bych si asi nevystačila. Určitě mě to však hodně baví, tak třeba ještě do budoucna se mi poštěstí si v něčem zahrát...

Je to již třetí muzikál, který společně připravujete. V čem je největší potíž při přípravě představení?

M. Maxant: Muzikál nelze dělat bez techniky. Muzikál sice není v rámci hlasového rozsahu tak složitý jako opera, takže ho může dělat více lidí, jenže hlasy nejsou až tak silné, a tak je třeba použít mikroport. Není však jednoduché se s ním naučit mluvit a ještě nezapomenout ho vypnout v okamžiku, kdy člověk odejde z jeviště a vejde do zákulisí. Jinak se všichni diváci dozví: „Jééé, to bylo úplně strašné...ti lidi vůbec netleskají...“ (smích). Kromě toho se třeba holky musí naučit si držet ty dlouhé sukně. S těmi pilně trénujeme i na zkouškách.

L. Fulínová: Se sukněmi bojují statečně i dva chudáci kněží (smích). Kluci musí sukně na zkouškách nosit také, musí se v nich naučit chodit, dělat menší kroky.

M. Maxant: Výpravu děláme vlastně na koleni. Jsem šťastný, že máme tým, který pomáhá, jak může. Ale snadné to skutečně není. Máme vlastního zvukaře (Štěpán Bárta), zvukaře a instrumentalistu (Jiří Novota), výtvarníka (Marcela Orsáková), kostýmního výtvarníka (Dana Breburdová, Matyáš Orsák), maskéra (Alena Maxantová).

L. Fulínová: Děláme spoustu věcí sami, ale těší nás, že to ve výsledku není vidět. Moc nás potěšil článek, který vyšel v loňské Řepské 17, autorem byl

Vladimír Hejnic z Klubu seniorů, který se vyjádřil, že na „Taceu“ přišli jako na dětské amatérské představení, ale výsledek bohatě překonal očekávání a vůbec nebyl amatérský.

Blíží se premiéra, jak ji budete prožívat?

L. Fulínová: Premiéra je vždy náročná, je třeba zkontrolovat, zda mají všichni opravdu vše, co potřebují. V tomhle shonu, kdy se řeší bezpečet nezbytných drobností, ještě musím najít čas na to, abych si uvědomila, že také hraji a mám vlastní text. Když po premiéře konečně odpadnu, přijde Mirek s nevinným dotazem, který mě ovšem spolehlivě odzbrojí: „Tak co budete dělat dalšího?“

M. Maxant: Je však pravdou, že stejně jako pomáháme my dětem, tak děti pomáhají nám. Já přiznávám, že text sice vlastně umím, ale občas zpívám něco úplně jiného... A tak v zákulisí stojí naše děti a snaží se deklamovat, abych mohl odezírat. Mají to se mnou opravdu těžké, protože nejen, že zapomínám text, já ještě špatně vidím! Takže na ně nemůžu ani pořádně zaostřit, protože to by divák okamžitě poznal.

Na druhou stranu tím trénuju pohotovost všech, kteří se mnou hrají, protože musí rychle zareagovat, když neřeknu zrovna úplně přesně to, co mám.

Premiéra je na Křivoklátě, a co bude potom?

M. Maxant: „Modrá krev“ je dlouhodobý projekt, který se trochu vymyká školním představením, funguje pro děti a nadšence, kteří začali hrát v dětských představeních a baví je to. Mají tedy kde pokračovat.

L. Fulínová: Školní představení má tu nevýhodu, že ho zahrajeme a děti ze školy odejdou, jsou na střední škole na druhém konci Prahy a nemají čas jezdit na zkoušky. Kromě toho děti různě narostou, jeden rok dívka zpívá královnou a za rok je o hlavu vyšší než král a už to spolu nejde dohromady. „Modrá krev“ je jiná v tom, že tam jsou lidé, kteří na to mají čas a zjistili, že je to opravdu baví a ten prostor si najdou navzdory všem ostatním povinnostem.

M. Maxant: S tímto muzikálem je počítáno i na další sezony, zájem projevil i zámek Březnice (který vlastně v příběhu také figuruje, protože se zde uskutečnila tajná svatba Filipíny a Ferdinanda). Kromě toho se začaly ozý-

Tereza Krásová (vpravo) na zkoušce.

vat i další zámky, jako třeba Litomyšl, Hrubý Rohozec, takže řepský soubor začne vyrážet do světa. Pro všechny z Řep, kteří nestihnou muzikál na Křivoklátě nebo jiném hradu, máme dobrou zprávu. Na podzim se objeví „Modrá krev“ i v Řepích.

Děkuji za rozhovor.
Radka Sálusová